

การรับรู้ความสามารถทางวิชาการของตนเองของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะศึกษาศาสตร์

มหาวิทยาลัยรามคำแหง

Academic Self-Efficacy of the Bachelor Degree Students of the Faculty of Education,

Ramkhamhaeng University

รองศาสตราจารย์ สมจิตรา เรืองศรี

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

Email address : rsomchitra@yahoo.com

Abstract

This study aims to study the academic self-efficacy of the bachelor degree students in different sex and studying year of the Faculty of Education, Ramkhamhaeng university. The sample in this study are those 375 students studying in the university from 2013 until 2016 academic year. The questionnaire was used in data collection while Mean, Standard Deviation, t – test, and One-way ANOVA were utilized in data analysis. It is revealed that 1) the students studied have the academic self-efficacy both dimensionally and holistically at the high level, and 2) the students with the different sex have the different academic self-efficacy in terms of intellectual skill at the statistically significant level of .05 and those students with the different studying years have the different academic self-efficacy in terms of learning at the statistically significant level of .05 while holistically and dimensionally, they are indifferent at the statistically significant level of .05

Keywords – Academic Self-Efficacy, Bachelor Degree Students

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบการรับรู้ความสามารถทางวิชาการของตนเองของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง ที่มีเพศ และชั้นปีที่ศึกษาต่างกัน โดยมีนักศึกษาที่เข้าศึกษาในปี พ.ศ. 2556 – 2559 และกำลังเรียนในภาคเรียนที่ 2 พ.ศ. 2559 จำนวน 375 คน เป็นกลุ่มตัวอย่างในการวิจัย ใช้แบบสอบถามในการเก็บข้อมูล สถิติที่ใช้คือ Mean, Standard Deviation, t – test และ One-way ANOVA ผลการวิจัยพบว่า 1) นักศึกษามีการรับรู้ความสามารถทางวิชาการของตนเองทั้งโดยรวมและรายด้านทุกด้านอยู่ในระดับสูง 2) นักศึกษาที่มีเพศต่างกันมีการรับรู้ความสามารถทางวิชาการของตนเองในด้านทักษะทางปัญญาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักศึกษาชายมีความสามารถสูงกว่านักศึกษาหญิง และนักศึกษาชั้นปีที่ศึกษาต่างกันมีการรับรู้ความสามารถทางวิชาการของตนเองในด้านการเรียนรู้แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักศึกษาชั้นปีที่ 3 มี

ความสามารถสูงกว่านักศึกษาชั้นปีที่ 1 ส่วนโดยรวมและด้านอื่นๆไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05

คำสำคัญ : การรับรู้ความสามารถทางวิชาการของตนเอง, นักศึกษาระดับปริญญาตรี

ความสำคัญของปัญหา

ในชีวิตประจำวันของแต่ละคนต้องใช้ความสามารถในการตัดสินใจอยู่ตลอดเวลาว่าจะทำพฤติกรรมใดและต้องใช้เวลาเท่าใด รวมทั้งต้องเลือกกิจกรรมต่างๆ การที่บุคคลจะตัดสินใจนั้นจะต้องใช้ข้อมูลหลายๆด้าน สิ่งหนึ่งที่นับว่ามีความสำคัญต่อการตัดสินใจของบุคคลคือการรับรู้ว่าคุณมีความสามารถที่จะกระทำพฤติกรรมนั้นมากน้อยเพียงใด หากคิดว่าเขามีความสามารถที่จะกระทำพฤติกรรมหรือกิจกรรมนั้นได้ก็มีแนวโน้มที่จะเลือกทำด้วยความมั่นใจว่าจะทำได้สำเร็จ แต่หากเชื่อว่ากิจกรรมนั้นยากเกินความสามารถที่ตนเองมีก็อาจจะเกิดความท้อถอย และมีแนวโน้มที่จะหลีกเลี่ยงไม่ทำงานนั้น การรับรู้ความสามารถของตนเองมีความสอดคล้องกับความสามารถในการฟันฝ่าอุปสรรค บุคคลที่มีการรับรู้ว่าคุณมีความสามารถสูงจะมองงานที่ยุ้งยากกว่าเป็นสิ่งที่ท้าทายมากกว่าเป็นความเสี่ยงหรือสิ่งที่ต้องหลีกเลี่ยง จึงมีความกระตือรือร้น เอาใจใส่ในงานที่ทำ มีความต้องการความสำเร็จสูง และใช้ความพยายามในการทำงานยาวนานกว่า บุคคลที่รับรู้ว่าคุณมีความสามารถต่ำ ไม่ท้อถอยเมื่อเผชิญกับอุปสรรคหรือสถานการณ์เลวร้าย ส่วนบุคคลที่รับรู้ความสามารถของตนเองต่ำมักมองงานที่ยุ้งยากกว่าเป็นสิ่งที่ควรหลีกเลี่ยง เมื่อเผชิญกับอุปสรรคมักจะล้มเลิก ในความสามารถของตน สิ่งที่จะจัดการกับอุปสรรคที่ตนกำลังเผชิญ ความพยายามน้อย และ

ล้มเลิกง่าย เมื่อเผชิญกับปัญหาที่ยุ้งยาก (Bandura,1997) การดำเนินชีวิตของแต่ละคนย่อมมีความแตกต่างกันเช่นบางคนต้องประกอบอาชีพต้องทำงาน มีงานวิจัยหลายเรื่องที่พบความสำคัญของการรับรู้ความสามารถของตนเอง เช่น เกรียงสุขเฟื่องฟูพงศ์(2554) พบว่าการรับรู้ความสามารถของตนเองมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความผูกพันในงาน และเป็นตัวแปรที่สามารถพยากรณ์ความผูกพันในงานได้ ส่วน ภูมิเพชร ผลทรัพย์(2553) พบว่าการรับรู้ความสามารถของตนเองมีความสัมพันธ์ทางบวกกับเจตคติในการทำงานและผลสัมฤทธิ์ของงาน ส่วน วิถีชีวิตของคนอีกกลุ่มหนึ่งที่ต้องศึกษาเล่าเรียนเพื่อไฝหาความรู้ที่จะนำไปสู่ความก้าวหน้าของตนเองในการประกอบอาชีพ ผลการวิจัยของ สุระพรพรรณมฤทธิ ศุภร์ใจ เจริญสุข และนันทิกา อนันต์ชัยพัทธนา(2554) พบว่านักศึกษาพยาบาลที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองต่างกัน มีการเรียนรู้โดยการกำกับตนเองแตกต่างกัน รวมทั้งงานวิจัยที่พบว่า นักเรียน และนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกันมีการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียนแตกต่างกัน เช่นงานวิจัยของ อนันต์ ดุลยพิริตติส (2547) อภิญา อิงอาจ และชลธร อริยปิตินันท์ (2553) วิลาวัณย์ ดาราฉาย (2554) และ มีงานวิจัยอีกหลายเรื่องที่พบว่าการรับรู้ความสามารถของตนเองมีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เช่น นนทน์ ฤทธิเลิศ (2555) สุพรรณิการ์ กงภูธร (2553)

ทัศนีย์นารถ ลิ้มสุทธิวันภูมิ (2559) และ เฉลิมสิน สิงห์สนอง (2559)

มหาวิทยาลัยรามคำแหง เป็นสถาบันการศึกษาของรัฐที่จัดตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยรามคำแหง พ.ศ.2514 (ราชกิจจานุเบกษา เล่ม 88 ตอนที่ 24, 2514 : 90) ให้เป็นสถาบันการศึกษาและวิจัยแบบตลาดวิชาที่ผู้ศึกษาสามารถศึกษาได้ด้วยตนเองโดยไม่จำเป็นต้องมาเข้าชั้นเรียน มีวัตถุประสงค์ให้การศึกษาลงเสริมวิชาการและวิชาชีพชั้นสูง ทำการสอน วิจัย ให้บริการทางวิชาการแก่สังคม และทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม โดยเฉพาะคณะศึกษาศาสตร์ เป็นคณะที่จัดการเรียนการสอนเพื่อมุ่งผลิตบัณฑิตไปประกอบอาชีพครู มหาวิทยาลัยได้จัดการเรียน 2 ระบบคือมีชั้นเรียนกับเรียนผ่านสื่อต่างๆ มีตำราให้นักศึกษาได้ศึกษาด้วยตนเองจึงทำให้นักศึกษาบางส่วนสามารถเรียนควบคู่ไปกับการทำงานได้เป็นการช่วยให้มีค่าใช้จ่ายในการเรียน นักศึกษาส่วนหนึ่งที่ไม่เข้าฟังการบรรยาย เลือกว่าจะศึกษาด้วยตนเอง ด้วยความหลากหลายของสาขาวิชาที่มีให้เลือกให้นักศึกษาบางส่วนเลือกเรียนในสาขาวิชาที่อาจจะไม่เหมาะสมกับความสามารถของตนเอง จึงเกิดความท้อถอย ขาดความมานะอดทน การเรียนจึงต้องใช้ความสามารถหลายอย่างที่เกี่ยวข้อกับทางวิชาการ อาจเป็นสาเหตุที่ทำให้บางส่วนเรียนไม่จบในเวลา 4 ปี บางคนต้องออกกลางคัน บางคนเรียนไม่จบเพราะใช้เวลาศึกษาเกินที่มหาวิทยาลัยกำหนดไว้ นับเป็นปัญหาสำคัญอย่างหนึ่งของมหาวิทยาลัย จากผลการวิจัยที่กล่าวมาข้างต้นแสดงให้เห็นว่าถ้า นักศึกษามีการรับรู้ว่าตนเองมีความสามารถด้านวิชาการสูงมีแนวโน้มว่าจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

สูงด้วย จึงเป็นเหตุผลที่สำคัญว่าหากเราได้พัฒนาให้เขามีความสามารถทางด้านวิชาการให้สูงขึ้น จะทำให้นักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและประสบความสำเร็จในการเรียน ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษา การรับรู้ความสามารถด้านวิชาการของตนเองของ นักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง จะได้นำผลการวิจัยที่ได้ไปพัฒนาความสามารถด้านวิชาการของนักศึกษาต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

- 1) เพื่อศึกษาการรับรู้ความสามารถทางวิชาการของตนเองของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง
- 2) เพื่อเปรียบเทียบการรับรู้ความสามารถทางวิชาการของตนเองของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง จำแนกตามเพศ และชั้นปีที่ศึกษา

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

จากการวิจัยครั้งนี้ทำให้ได้ข้อมูลเกี่ยวกับการรับรู้ความสามารถทางวิชาการของตนเองของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง และนำผลที่ได้ไปใช้ในการพัฒนา ส่งเสริม หรือกระตุ้นให้นักศึกษาเห็นความสำคัญ และตระหนักรู้ถึงความสามารถของตนเองอันจะทำให้ นักศึกษาประสบความสำเร็จในการเรียนต่อไป

วิธีดำเนินการวิจัย

งานวิจัยเรื่องนี้เป็นการศึกษาเชิงสำรวจ (Survey Research) ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยดังต่อไปนี้

1. ประชากรในการวิจัยคือ นักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง ที่เข้าศึกษาในปี พ.ศ. 2556 - 2559 จำนวน 12,418 คน และกำลังเรียนในภาคเรียนที่ 2 พ.ศ. 2559 ได้ใช้กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยจำนวน 375 คน กำหนดขนาดตัวอย่าง จากตารางของ Krejcie and Morgan (สุรศักดิ์ อมรรัตนศักดิ์, บุญมี พันธุ์ไทย และสมจิตรา เรืองศรี, 2559) โดยการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้นภูมิ (Stratified Random Sampling) ตามชั้นปีการศึกษา

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เป็นแบบสอบถามที่มีลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ที่ผ่านการตรวจสอบค่าความเที่ยงตรง (Content Validity) โดยผู้เชี่ยวชาญ มีค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence : IOC) ตั้งแต่ 0.60 - 1.00 และผ่านการทดลองใช้จากนักศึกษา จำนวน 100 คน หาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) โดยใช้ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha Coefficient) ได้ค่าโดยรวมเท่ากับ 0.91 และ รายด้านได้แก่ ด้านการเรียนรู้ ด้านทักษะการวิเคราะห์เชิงตัวเลข การสื่อสารและการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ ด้านทักษะทางปัญญา ด้านทักษะความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล และความรับผิดชอบ และด้านทักษะในการจัดการ ได้ค่า ความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.77, 0.72, 0.82, 0.87 และ 0.82 ตามลำดับ แต่ละข้อ มีค่าอำนาจจำแนก (Power of Discrimination : r) ตั้งแต่ 0.20 ถึง 0.68 ตารางที่ 1 การรับรู้ความสามารถทางวิชาการของตนเองของนักศึกษา

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติดังต่อไปนี้

1. ค่าสถิติพื้นฐานที่ใช้ในการวิเคราะห์หา ระดับการรับรู้ความสามารถทางวิชาการของตนเอง คือ ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และ ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

2. สถิติที่ใช้ในเปรียบเทียบ การรับรู้ความสามารถทางวิชาการของตนเองของนักศึกษา จำแนกตามเพศ ใช้ Independent Sample t-test และจำแนกตามชั้นปี ใช้ One-way ANOVA และเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยเป็น รายคู่ โดยวิธีของ Scheffe/

ผลการวิจัย

ตอนที่ 1. ผลการศึกษาการรับรู้ความสามารถทางวิชาการของตนเองของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษามีการรับรู้ความสามารถทางวิชาการของตนเองโดยรวมและรายด้านทุกด้านอยู่ในระดับสูง โดยด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุดคือ ด้านทักษะความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล และความรับผิดชอบ รองลงมาคือ ด้านทักษะในการจัดการ ด้านทักษะการวิเคราะห์เชิงตัวเลข การสื่อสารและการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ ด้านการเรียนรู้ และด้านทักษะทางปัญญา ดังผลการวิเคราะห์ในตารางที่ 1

TCI กลุ่มที่ 2 มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

การรับรู้ความสามารถทางวิชาการ	\bar{X}	SD	ระดับ
1. ด้านการเรียนรู้	3.54	0.57	สูง
2. ด้านทักษะการวิเคราะห์เชิงตัวเลข การสื่อสารและการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ	3.57	0.42	สูง
3. ด้านทักษะทางปัญญา	3.54	0.47	สูง
4. ด้านทักษะความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและความรับผิดชอบ	3.95	0.56	สูง
5. ด้านทักษะในการจัดการ	3.90	0.58	สูง
เฉลี่ยรวม	3.68	0.40	สูง

ตอนที่ 2. ผลการเปรียบเทียบการรับรู้ความสามารถทางวิชาการของตนเองของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง จำแนกตามเพศ

ผลการเปรียบเทียบการรับรู้ความสามารถทางวิชาการของตนเองของนักศึกษาจำแนกตามเพศ พบว่า นักศึกษาที่มีเพศต่างกันมีการรับรู้ความสามารถทางวิชาการของตนเองในด้านทักษะทางปัญญาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่

ระดับ .05 โดยนักศึกษาชายมีความสามารถสูงกว่านักศึกษาหญิง ส่วนโดยรวมและด้านอื่นๆไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังผลการวิเคราะห์ในตารางที่ 2

ตารางที่ 2 ผลการเปรียบเทียบการรับรู้ความสามารถทางวิชาการของตนเองของนักศึกษาจำแนกตามเพศ

การรับรู้ความสามารถทางวิชาการ ของตนเอง	เพศ				t	p
	ชาย (n=109)		หญิง (n=266)			
	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD		
1. ด้านการเรียนรู้	3.57	0.82	3.52	0.42	0.779	0.436
2. ด้านทักษะการวิเคราะห์เชิงตัวเลข การสื่อสาร และการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ	3.57	0.46	3.57	0.41	0.064	0.949
3. ด้านทักษะทางปัญญา	3.62	0.47	3.51	0.47	2.033*	0.043
4. ด้านทักษะความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและความรับผิดชอบ	3.93	0.60	3.95	0.55	0.492	0.748

TCI กลุ่มที่ 2 มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

5. ด้านทักษะในการจัดการ	3.84	0.62	3.92	0.56	-1.260	0.208
เฉลี่ยรวม	3.69	0.45	3.68	0.37	0.260	0.795

*p < .05

ตอนที่ 3. ผลการเปรียบเทียบการรับรู้ความสามารถทางวิชาการของตนเองของนักศึกษา ระดับปริญญาตรี คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง จำแนกตามชั้นปีที่ศึกษา พบว่า นักศึกษาชั้นปีที่ศึกษาต่างกันมีการรับรู้

ความสามารถทางวิชาการของตนเองในด้านการเรียนรู้แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนโดยรวมและด้านอื่นๆไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังผลการวิเคราะห์ ในตารางที่ 3

ตารางที่ 3 ผลการเปรียบเทียบการรับรู้ความสามารถทางวิชาการของตนเองของนักศึกษาจำแนกตามชั้นปีที่ศึกษา

Source of Variation	SS	df	MS	F	p
1. ด้านการเรียนรู้					
Between Groups	2.843	3	.948	3.006*	.030
Within Groups	116.961	371	.315		
Total	119.804	374			
2. ด้านทักษะการวิเคราะห์เชิงตัวเลข การสื่อสารและการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ					
Between Groups	1.008	3	.336	1.892	.130
Within Groups	65.894	371	.178		
Total	66.902	374			
3. ด้านทักษะทางปัญญา					
Between Groups	1.105	3	.368	1.665	.174
Within Groups	82.060	371	.221		
Total	83.165	374			
4. ด้านทักษะความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและความรับผิดชอบ					
Between Groups	1.379	3	.460	1.447	.229
Within Groups	117.864	371	.318		
Total	119.244	374			
5. ด้านทักษะในการจัดการ					

TCI กลุ่มที่ 2 มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

Between Groups	2.085	3	.695	2.076	.103
Within Groups	124.243	371	.335		
Total	126.329	374			
เฉลี่ยรวม (Average)					
Between Groups	.845	3	.282	1.816	.144
Within Groups	57.515	371	.155		
Total	58.360	374			

*p < .05

สำหรับด้านการเรียนรู้ ได้เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ ด้วยวิธีของ Scheffe/ พบว่า นักศึกษาชั้นปีที่ 1 กับชั้นปีที่ 3 มีการรับรู้ความสามารถทางวิชาการของตนเองในด้านการ

เรียนรู้แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักศึกษาชั้นปีที่ 3 มีความสามารถสูงกว่า นักศึกษาชั้นปีที่ 1 ดังผลการวิเคราะห์ใน ตารางที่ 4

ตารางที่ 4 ผลการเปรียบเทียบการรับรู้ความสามารถทางวิชาการของตนเองในด้านการเรียนรู้ของนักศึกษา จำแนกตามชั้นปีที่ศึกษา

	การรับรู้ความสามารถทางวิชาการของตนเองในด้านการเรียนรู้			
	ชั้นปีที่ 1	ชั้นปีที่ 2	ชั้นปีที่ 3	ชั้นปีที่ 4
ชั้นปีที่ 1 (\bar{X} = 3.47)			*	
ชั้นปีที่ 2 (\bar{X} = 3.52)				
ชั้นปีที่ 3 (\bar{X} = 3.72)				
ชั้นปีที่ 4 (\bar{X} = 3.53)				

*p < .05

สรุปผลการวิจัย

1. นักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหงมีการรับรู้ความสามารถทางวิชาการของตนเองอยู่ในระดับสูง ทั้งโดยรวมและรายด้านทุกด้าน ด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูง

ที่สุดคือ ด้านทักษะความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล และความรับผิดชอบ รองลงมาคือ ด้านทักษะในการจัดการ ด้านทักษะการวิเคราะห์เชิงตัวเลข การสื่อสารและการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ ด้านการเรียนรู้ และด้านทักษะทางปัญญา

2. นักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง ที่มีเพศต่างกันมีการรับรู้ความสามารถทางวิชาการของตนเองในด้านทักษะทางปัญญาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักศึกษาชายมีความสามารถสูงกว่านักศึกษาหญิง และนักศึกษาชั้นปีที่ศึกษาต่างมีการรับรู้ความสามารถทางวิชาการของตนเองในด้านการเรียนรู้แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05โดยนักศึกษาชั้นปีที่ 3 มีความสามารถสูงกว่านักศึกษาชั้นปีที่ 1 ส่วนผลการเปรียบเทียบโดยรวม และด้านอื่นๆ พบว่าไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

การอภิปรายผล

1. จากผลการวิจัยที่พบว่านักศึกษามีการรับรู้ความสามารถทางวิชาการของตนเองในระดับสูงอาจจะเป็นเพราะว่าศิษย์เก่าของมหาวิทยาลัยรามคำแหงที่สำเร็จการศึกษาไปแล้วมีจำนวนมากที่เข้าสู่วิชาชีพต่างๆ และมีจำนวนมากที่เป็นแบบอย่างของความสำเร็จ เป็นบุคคลที่มีชื่อเสียงในสังคม ไม่ว่าจะเป็นหน่วยงานของรัฐหรือเอกชน หรืออาชีพส่วนตัว แม้ว่าบุคคลเหล่านั้นจะผ่านหรือไม่ผ่านการคัดเลือกเข้าเรียนในมหาวิทยาลัย แต่เมื่อเข้ามาเรียนในมหาวิทยาลัยรามคำแหงแล้วกลับประสบความสำเร็จในการเรียน แม้จะต้องใช้ความพยายาม ความอดทน มุมนานะ บากบั่น ศิษย์เก่าเหล่านั้นจึงเป็นแบบอย่างให้แก่ นักศึกษาปัจจุบัน ทำให้นักศึกษามั่นใจว่ามีความสามารถเพียงพอที่จะเรียนได้ ประสบความสำเร็จเหมือนต้นแบบของเขา นอกจากนี้มีนักศึกษาที่ต้องรับผิดชอบตนเอง เช่นการเลือกวิชา

เรียน บางคนไม่ได้เข้าชั้นเรียนแต่ศึกษาด้วยตนเองก็สามารถสอบผ่านวิชาเหล่านั้น ทำให้เกิดความมั่นใจในความสามารถของตนเอง สอดคล้องกับแนวคิดของ Bandura (1986) ที่ว่าการเห็นต้นแบบจากบุคคลอื่นที่คล้ายกับตนเองประสบความสำเร็จ ในกิจกรรมนั้น จะช่วยสร้างความมั่นใจให้ตนเอง และประสบการณ์ของตนเองที่ประสบความสำเร็จ เป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความเชื่อในการรับรู้ความสามารถของตนเองว่าสามารถทำสิ่งนั้นได้ สำเร็จเหมือนที่เคยผ่านมา

2. นักศึกษาที่มีเพศต่างกันมีการรับรู้ความสามารถทางวิชาการของตนเองในด้านทักษะทางปัญญาแตกต่างกัน โดยนักศึกษาชายมีความสามารถสูงกว่านักศึกษาหญิง อาจจะเป็นเพราะว่าผู้ชายมักจะมีความคิดสร้างสรรค์สูง ไม่เชื่อคำบอกเล่าที่ขาดหลักฐาน กล่าวได้กล้าเสีย กล้าลองผิดลองถูกมากกว่าผู้หญิง จึงมีโอกาสดประสบความสำเร็จจากการกล้าตัดสินใจมากกว่าผู้หญิง ที่มีความละเอียดอ่อนไม่กล้าตัดสินใจ จึงขาดโอกาสประสบความสำเร็จในบางครั้ง ทำให้ขาดประสบการณ์แห่งความสำเร็จ สอดคล้องกับงานวิจัยของ อนันต์ ดุลยพิริติส (2547)

3. นักศึกษาชั้นปีที่ศึกษาต่างกันมีการรับรู้ความสามารถทางวิชาการของตนเองด้านการเรียนรู้แตกต่างกัน โดยนักศึกษาชั้นปีที่ 3 มีความสามารถสูงกว่านักศึกษาชั้นปีที่ 1 อาจจะเป็นเพราะนักศึกษาชั้นปีที่สูงขึ้น ได้เคยผ่านประสบการณ์ตรงในการเรียนในมหาวิทยาลัยรามคำแหง และเคยประสบความสำเร็จในการเรียนมาระยะหนึ่งแล้ว ช่วยทำให้นักศึกษาเหล่านั้นมีความเชื่อมั่นในความสามารถของตนเอง ยิ่งเคย

ประสบความสำเร็จหลายครั้งจะช่วยให้มั่นใจในความสามารถของตนเองมากขึ้น ส่วนนักศึกษาชั้นปีที่ 1 เพิ่งเข้ามาเรียนอาจจะยังปรับตัวในการเรียนไม่ได้ทำให้ไม่ประสบความสำเร็จในการเรียนบางวิชา จึงทำให้ไม่มั่นใจในความสามารถของตนเอง สอดคล้องกับงานวิจัยของ อนันต์ ดุลยพิรติส (2547) ที่พบว่านิสิตชั้นปีที่ 4 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มีความมั่นใจในความสามารถของตนเองด้านการเรียนมากกว่านิสิตชั้นปีที่ 1 และ 2

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. ควรจัดกิจกรรมให้นักศึกษาค้นหาบุคคลเป็นต้นแบบที่ประสบความสำเร็จจากการเรียนที่มหาวิทยาลัยรามคำแหง และมีคุณลักษณะใกล้เคียงกับนักศึกษา เพื่อให้ได้เห็นประสบการณ์ที่ประสบความสำเร็จของบุคคลอื่นและนำมาเป็นแรง

เสริมเพื่อสร้างความมั่นใจในความสามารถของตนเอง

2. ควรจัดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมให้นักศึกษาค้นหาความสามารถของตนเองเพื่อให้สามารถเลือกวิชาเรียนที่เหมาะสมกับความสามารถและความถนัด จะช่วยลดความเครียดจนเกิดความมั่นใจในการเรียน

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรศึกษาการรับรู้ความสามารถทางวิชาการของตนเองของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาของมหาวิทยาลัยรามคำแหง

2. ควรศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการรับรู้ความสามารถทางวิชาการของตนเองของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง

เอกสารอ้างอิง

เกรียงสุข เพ็ญพวงศ์. (2554). การรับรู้ความสามารถของตนเอง การมองโลกในแง่ดี และความผูกพันในงาน : กรณีศึกษาพนักงานบริษัทผลิตและจำหน่ายเครื่องสำอางค์และยาโรดแห่งหนึ่ง. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

เฉลิมสิน สิงห์สนอง. (2559). รายงานการวิจัยเรื่องการศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความสามารถในการแก้ไขภัยพิบัติศาสตร์ในรายวิชาคณิตศาสตร์และสถิติในชีวิตประจำวัน สำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต. กรุงเทพมหานคร : มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.

ทัศนีย์นารถ ลิ้มสุทธิวันภูมิ. (2559). ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาการบัญชีสินทรัพย์ เรื่องที่ดินอาคารอุปกรณ์และค่าเสื่อมราคา. วารสารวิจัยและพัฒนามหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา, 8(2), 44-55.

นนท์ ฤทธิเลิศ. (2555). อิทธิพลของเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ และตัวแปรส่งผ่านที่มีต่อกระบวนการเรียนรู้เชิงลึก และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย : การวิเคราะห์โมเดลเชิงสาเหตุคู่แข่ง. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยรามคำแหง. (2514). ราชกิจจานุเบกษา, 88(24), 90.

ภูมิเพชร ผลทรัพย์. (2553). ความสัมพันธ์ในการรับรู้ความสามารถของตนเองต่อทัศนคติในการทำงานและ

- ผลสัมฤทธิ์ของงาน : กรณีศึกษาของพลทหารราบที่ 5 วารสารเทคโนโลยีภาคใต้, 3(1), 61-78.
- วิลาวัลย์ ดาราฉาย. (2554). ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียนของนักเรียนช่วง
ชั้นที่ 2-3. ปรินญาณิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สุพรรณิการ์ กงภูธร. (2553). แหล่งการรับรู้ความสามารถของตนเองที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
ผ่านความเชื่อในความสามารถของตนเอง : การเปรียบเทียบโมเดลเชิงสาเหตุคู่แข่งสองโมเดล.
วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุระพรรณ พนมฤทธิ์ ศุภกิจ เจริญสุข และนันทิกา อนันต์ชัยพัชานา. (2554). การเรียนรู้โดยการกำกับ
ตนเองของนักศึกษาพยาบาลที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองแตกต่างกัน. วารสารการ
พยาบาล
และการศึกษา, 4(2), 94-107.
- สุรศักดิ์ อมรรตตันศักดิ์ บุญมี พันธุ์ไทย และสมจิตรา เรืองศรี. (2559). ระเบียบวิธีวิจัยทางการศึกษา.
กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ศูนย์ส่งเสริมวิชาการ.
- อนันต์ ดุลยพิรติส. (2547). ความสามารถในการฟังผ่าอุปสรรค การรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียน
และนิสัยในการเรียนของนิสิตนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกัน. วิทยานิพนธ์
ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต , จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อภิญา อิงอาจ และชลธร อริยปิดิพันธ์. (2553). การรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียน และ
ความสามารถในการฟังผ่าอุปสรรคของนักศึกษาคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัย
กรุงเทพ. วารสารวิชาการมหาวิทยาลัยกรุงเทพ, 9(1), 30-43.
- Bandura, A. (1986). *Social foundations of thought and action : A social cognitive theory*. Englewood Cliffs,
New Jersey : Prentice Hall.
- Bandura, A. (1997). *Self-Efficacy : The exercise of control*. New York : W.H. Freeman and company.

Name: Associate Professor Somchit Ruangsri
Address: Ramkhamhaeng University
Education: Bachelor's Degree (Honors), Srinakharinwirot
University, Bangkok, 1973
M.Sc. (Measurement and Evaluation of Education),
Chulalongkorn University, 1978
Work: Professors in Research and Evaluation

